

VYKÚPENÁ LÁSKA

ROMÁN

DRUHÉ
VYDÁNÍ
S FILMOVOU
OBÁLKOU

FRANCINE RIVERSOVÁ

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLERŮV

VYKÚPENÁ
LÁSKA

VYKÚPENÁ
LÁSKA

FRANCINE RIVERSOVÁ

Americký originál
REDEEMING LOVE:

©1997, 2007, 2020 by Francine Rivers
All rights reserved.

Vydavateľ:

Published in the United States by Multnomah,
an imprint of Random House, a division of Penguin
Random House LLC. Translated by permission.

Slovenské vydanie:

© 2012, 2022 KUMRAN, s. r. o.
Mýtňa 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná,
uložená do informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Oľga Kralovičová

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová, Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Obálka a grafická úprava:

Ludmila Králiková, Štefan Talarovič

Originál obálky:

© 2020 Redeeming Love Holding, LLC

Foto na obálke:

Motion Picture © 2020 Redeeming Love Holding, LLC

Foto autorky:

© Elaina Burdo

Biblické texty sú v tejto knihe citované podľa
katolíckeho prekladu *Biblia. Sväté písmo Starého
a Nového zákona* zverejneného na webovej stránke
www.biblia.ssv.sk, ktorú vydáva Spolok sv. Vojtecha.

Tlač:

Alfaprint, s. r. o.

Druhé vydanie:

ISBN 978-80-89993-69-7

Tým, čo trpia a túžia

PodĎakovanie

Osobitne ďakujem redaktorke Karen Ballovej za to,
že verila v túto knihu a pomáhala otvoriť ju
pre kresťanského čitateľa.

*Kto z vás je bez hriechu,
nech prvý hodí do nej kameň.*

JÁN 8, 7

DIEŤA TEMNOTY

PROLÓG

Knieža temnôt je gavalier.

SHAKESPEARE

NOVÉ ANGLICKO 1835

Alex Stafford bol presne taký, ako povedala mama. Vysoký a tmavý. Sarah ešte nevidela takého krásneho človeka. Hoci mal na sebe zaprášený jazdecký oblek a vlasy vlhké od potu, podobal sa na princov z rozprávok, ktoré jej čítala mama. Sarah búšilo srdiečko od radosti a pýchy. Ani jeden z otcov, ktorých vídala na omši, sa s ním nemohol porovnávať.

Tmavými očami hľadel na ňu a ona sa vznášala. Mala oblečené najkrajšie belasé šaty a bielu zásterku a mamička jej do vlasov zaplietla ružové a belasé stužky. Páči sa ockovi? Mamička povedala, že belasá je jeho obľúbená farba. Ale prečo sa neusmieva? Sarah sa zľakla, že sa asi vrtí. Mamička jej povedala, že má stáť rovno a pokojne a správať sa ako dáma. Povedala jej, že to sa oteckovi bude páčiť. Ale on sa vôbec netváril spokojne.

„Nie je krásna, Alex?“ povedala mamička. Jej hlas znel čudne... priškrtene, akoby sa dusila. „Nie je to najkrajšie dievčatko, aké si kedy videl?“

Sarah hľadela, ako sa ockove tmavé oči zachmúrili. Netváril sa šťastne. Vyzeral nahnevane. Ako niekedy mamička, keď Sarah priveľa rozprávala alebo sa priveľa vypytovala.

„Len na chvíľku,“ povedala mamička rýchlo. Prirýchlo. Bojí sa? Ale prečo? „Iba toľko žiadam, Alex. Prosím ťa. Toľko by to pre ňu znamenalo.“

Alex Stafford uprene hľadel na Sarah. Pery mal stisnuté a mlčky ju skúmal. Sarah stála nehybne, ako len mohla. Ráno tak dlho hľadela na seba do zrkadla, že vedela, čo otecko vidí. Mala jeho bradu a nos, mamine plavé vlasy a svetlú pleť. Aj oči mala ako mamička, hoci ešte belasejšie. Sarah sa chcela ockovi páčiť a s nádejou naňho hľadela. Ale pohľad jeho očí nebol príjemný.

„Vybrala si belasú úmyselne, Mae?“ Ockove slová Sarah vystrašili. Boli chladné a hnevlivé. „Lebo to zdôrazňuje farbu jej očí?“

Sarah si nemohla pomôcť, pozrela na mamu – a srdiečko jej stislo. Na maminej tvári uvidela bolesť.

Alex sa otočil k hale. „Cleo!“

„Nie je tu,“ potichu povedala mama s vysoko zdvihnutou hlavou. „Dala som jej voľno.“

Ockove oči akoby ešte väčšmi stemneli. „Naozaj? Tak to si v nepríjemnej situácii, však, miláčik?“

Mamička zmeravela, potom si zahryzla do pery a pozrela na Sarah. Čo sa stalo? Smutne sa čudovala Sarah. Nie je otecko rád, že ju vidí? Taká bola vzrušená, že ho konečne uvidí, aspoň na chvíľku...

„Čo si praješ?“ mamičkine slová patrili ockovi, a tak Sarah mlčala a ešte stále dúfala.

„Pošli ju preč. Predpokladám, že vie, ako nájsť Cleo.“

Mamičke na líca vystúpili ružové fľaky. „Čo tým myslíš, Alex? Že v tvojej neprítomnosti prijímam iných?“

Sarahin úsmev vystriedali rozpaky. Rozprávajú sa tak chladne. Ani jeden na ňu ani nepozrie. Zabudli, že je tam? Čo sa stalo? Mamička je nervózna. Prečo je ocko taký nahnevaný, že Cleo nie je doma?

Sarah si hrýzla peru a hľadela to na jedného, to na druhého. Pristúpila bližšie a potiahla otca za kabát: „Ocko...“

„Nevolaj ma tak.“

Zažmurkala, vyľakaná a zmätená jeho správaním. Je to predsa jej otecko. Mamička to povedala. Veď jej nosil darčeky vždy, keď prišiel. Mamička jej ich dávala. Možno sa hnevá, že sa mu za ne nikdy nepoďakovala. „Chcem sa ti poďakovať za darčeky, ktoré si...“

„Psst, Sarah!“ rýchlo ju zahriakla mama. „Teraz nie, zlatko.“

Ocko vrhol na mamu strašný pohľad. „Nechaj ju hovoriť. Veď to si chcela, či nie? Prečo ju teraz zahriakuješ, Mae?“

Mamička podišla bližšie a položila Sarah ruku na plece. Sarah cítila, ako sa mamičke trasú prsty, ale ocko sa k nej sklonil a teraz sa usmieval. „Aké darčekom?“ spýtal sa.

Bol taký krásny, presne ako hovorila mamička. Sarah bola hrdá, že má takého otca.

„Povedz mi, maličká.“

„Mám rada cukríky, ktoré mi vždy nosíš,“ povedala Sarah a jeho pozornosť ju zohriala a bola na ňu pyšná. „Sú veľmi dobré. Ale zo všetkého najradšej mám krištálovú labuť.“

Znovu sa usmiala a žiarila od radosti, že ju otecko tak pozorne počúva. Dokonca sa aj usmial, hoci Sarah si nebola istá, či sa jej ten úsmev páči. Bol takmer nepatrný a upätý.

„Ale, ale!“ povedal otecko a vystrel sa. Pozrel na mamičku. „Som rád, že viem, ako sa moje dary cenia.“

Sarah pozrela na otecka, potešená jeho odobrením. „Mám ju na podokenici. Keď cez ňu svieti slnko, na stene tancujú farby. Nechceš sa ísť pozrieť?“ Chytila ho za ruku. Keď si ju vytrhol, dotknutá nechápavo zažmurkala.

Mamička si zahryzla do pery a vystrela k oteckovi ruku, no odrazu znehybnela. Znovu sa tvárila vyľakane. Sarah pozrela na jedného rodiča, na druhého a veľmi sa usilovala pochopiť, o čo ide. Spravila niečo zle? Neteší sa otecko, že sa jej páčia jeho darčekom?

„Takže ty moje dary dávaš tomu decku,“ povedal otecko. „Dobre, že viem, čo pre teba znamenajú.“

Keď si Sarah uvedomila, ako chladne to otecko hovorí, zahryzla si do pery, ale kým mohla niečo povedať, mamička ju nežne chytila za plece. „Zlatko, buď poslušná a choď sa teraz hrať von.“

Sarah nešťastne pozrela na ňu. Urobila niečo zle? „Nemôžem zostať? Budem celkom ticho.“ Zdalo sa, že mama už nemôže povedať nič. Oči mala vlhké a pozrela na otecka.

Alex sa sklonil k Sarah. „Chcem, aby si sa šla hrať von,“ povedal jej potichu. „Chcem sa s tvojou mamou porozprávať osamote.“ Usmial sa a pohladkal ju po líci.

Sarah sa usmiala, absolútne očarená. Otecko sa jej dotkol, vôbec sa nehnevá. On ju ľúbi! Tak ako povedala mamička. „Môžem sa vrátiť, keď sa dorozprávate?“

Otecko sa meravo vystrel. „Mama po teba príde, keď skončíme. A teraz bež, ako sme ti povedali.“

„Áno, ocko.“ Sarah chcela zostať, ale ešte väčšmi chcela vyhovieť otcovi. Vyšla zo salónu a cez kuchyňu preskackala k zadnému východu. Odtŕhla si niekoľko margarétok, ktoré rástli na malom záhone pri dverách, a potom zamierila k mriežkam, ktoré podopierali ruže. Odtŕhala lupienky. „Ľúbi ma, neľúbi ma, ľúbi ma, neľúbi ma...“ Keď vyšla spoza rohu, zmlkla. Nechcela rušiť mamičku a otecka. Chcela byť len v ich blízkosti.

Sarah spokojne snívala. Možno si ju otecko vyloží na plecيا. Rozmýšľala, či ju povoží na svojom veľkom čiernom koni. Musela by sa, pravdaže, prezliecť. Otecko by nechcel, aby si zašpinila šaty. Túžila po tom, aby si ju posadil na kolená, kým sa bude rozprávať s mamičkou. Veľmi by sa jej to páčilo a vôbec by neotravovala.

Okno do salónu bolo otvorené a Sarah počula hlasy. Mama mala rada, keď salón naplnila vôňa ruží. Sarah chcela počúvať rodičov. Aby vedela, kedy bude otecko chcieť, aby sa zase vrátila. Bude veľmi ticho, aby ich nevyrušovala. Mamička sa potom vykloní z okna a zavolá ju.

„Čo som mala robiť, Alex? Nikdy si s ňou nestrávil ani len chvíľku. Čo som jej mala povedať? Že jej otcovi na nej nezáleží? Že si želá, aby sa nikdy nebola narodila?“

Sarah pootvorila ústa. *Povedz, že to nie je pravda, ocko. Povedz, že to nie je pravda!*

„Tú labuť som z Európy priniesol pre teba a ty si ju hodila decku, ktoré nevie oceniť jej hodnotu. Dala si jej aj perly? A čo hraciu skrinku? Predpokladám, že dostala aj tú.“

Margarátky vypadli Sarah z rúk. Sadla si na zem, nedbajúc o pekné šaty. Srdce spomalilo svoj bláznivý šťastný tlkot. S každým slovom akoby sa všetko v nej rúcalo.

„Alex, prosím ťa. Nevidela som na tom nič zlé. Bolo to tak ľahšie. Dnes ráno sa ma spytovala, či už je dosť stará na to, aby sa mohla s tebou stretnúť. Spytuje sa ma to zakaždým, keď vie, že máš prísť. Ako som jej mohla zase povedať nie? Nemala som to srdce. Nechápe to, že si ju nevšímaš, ani ja nie.“

„Vieš, aký mám k nej vzťah.“

„Ako môžeš povedať, aký máš k nej vzťah? Ani ju len nepoznáš. Je to krásne dieťa, Alex. Je bystrá a očarujúca a ničoho sa nebojí. V mnohom sa podobá na teba. Je to osobnosť, Alex. Nemôžeš navyky ignorovať jej existenciu, je to tvoja dcéra...“

„Mám dosť detí od manželky. Legitímnych detí. Hovoril som ti, že ďalšie nechcem.“

„Ako to môžeš povedať? Ako môžeš neľúbiť vlastnú krv?“

„Od začiatku som ti hovoril, čo si o tom myslím, ale ty si ma nepočúvala. Nikdy sa nemala narodiť, Mae, ale ty si chcela, aby bolo po tvojom.“

„Myslíš, že som chcela otehotnieť? Myslíš, že som plánovala ju mať?“

„Často som nad tým rozmýšľal. Najmä, keď som zariadil, aby sa tomu pomohlo, a ty si odmietla. Doktor, ku ktorému som ťa poslal, by sa o tú galibu bol postaral. Bol by ťa zbavil...“

„Nemohla som to urobiť. Ako si mohol čakať, že zabijem svoje nenarodené dieťa? Nechápeš to? Je to smrteľný hriech.“

„Strávila si priveľa času v kostole,“ odsekol jej na to posmešne. „Pomyslela si niekedy na to, že by si nebola mala tie problémy, čo máš teraz, keby si sa jej bola zbavila tak, ako som ti navrhoval? Bolo to ľahké. Ale ty si utiekla.“

„Ja som ju chcela!“ zlomeným hlasom povedala mamička. „Bola časťou teba, Alex, a časťou mňa. Chcela som ju, aj keď ty si nechcel...“

„To je skutočný dôvod?“

„Ubližuješ mi, Alex!“

Niečo sa rozbilo a Sarah sa mykla. „To je skutočný dôvod, Mae? Alebo si ju mala preto, lebo si si myslela, že keď porodíš moje dieťa, bude to puto, ktorým ma k sebe pripútaš a ktoré by si inak nemala?“

„Predsa tomu nemôžeš veriť, Alex!“ mamička už plakala. „Ty tomu veríš, však? Si blázon, Alex. Och, čo som to len spravila? Pre teba som sa vzdala všetkého. Rodiny, priateľov, sebaúcty, všetkého, v čo som verila, všetkých nádejí, ktoré som mala...“

„Kúpil som ti tento dom. Dávam ti toľko peňazí, koľko len môžeš potrebovať.“

Mamička čudne zvýšila hlas. „Vieš, aké to je, keď musím ísť v meste po ulici? Ty si prídeš a odídeš, kedy sa ti zachce. Ale ľudia

vedia, kto si, vedia, kto som ja. Nikto na mňa nepozrie. Nikto sa so mnou nerozpráva. A Sarah to cíti tiež. Raz sa ma na to spýtala a povedala som jej, že sme iné ako ostatní ľudia. Nevedela som, čo iné jej mám povedať.“ Hlas sa jej zlomil. „Asi sa dostanem do pekla za to, čím som sa stala.“

„Už mám po krk tvojho večného pocitu viny a mám po krk aj reči o tom decku. Všetko medzi nami zničilo. Pamätáš sa, akí sme boli šťastní? Nikdy sme sa nehádali. Nemohol som sa dočkať, kedy k tebe prídem, kedy budem s tebou.“

„Nehovor...“

„A koľko času s tebou mi zostalo dnes? Venovala si ho jej. Povedal som ti, ako sa to skončí, či nie? Keby sa radšej nikdy nebola narodila!“

Mamička vykrikla strašné slovo. Bolo počuť treskot. Zdesená Sarah vstala a rozbehla sa. Bežala cez mamičkine kvety, po trávniku na cestičku k chladiarni pri prameni. Bežala, až kým už nevládala. Lapala po dychu, v bokoch ju pichalo, klesla do vysokej trávy, plecيا sa jej dvíhali od vzlykov a po tvári jej tiekli slzy. Počula, ako k nej cvála kôň. Štvornožky liezla do lepšieho úkrytu pod viničom nad potokom, a keď vykukla von, videla, ako otec cvála okolo na svojom veľkom čiernom koni. Znovu sa skryla, schúlila sa v skrýši, plakala a čakala, kým mama po ňu príde.

No mamička nechodila a ani nevolala. Po chvíli Sarah pomaly šla naspäť k chladiarni, sedela pri rozkvitnutom viniči a čakala ešte dlhšie. Kým mamička prišla, Sarah už uschli slzy a oprášila si pekné šaty. No ešte stále sa triasla z toho, čo si vypočula.

Mamička bola veľmi bledá, oči mala zahmlené a červené. Naboku na tvári mala modrinu. Pokúsila sa zakryť ju púdom. Usmievala sa, ale nebol to jej zvyčajný úsmev.

„Kde si bola, miláčik? Toľko som ťa hľadala.“ No Sarah vedela, že ju nehľadala. Čakala na ňu. Mama oblizla čipkovú vreckovku a zotrela Sarah z líca fľak. „Tvojho otca náhle pracovne odvolali.“

„Vráti sa?“ Sarah sa bála. Už ho nikdy viac nechcela vidieť. Ublížil mamičke a rozplakal ju.

„Možno dlho nie. Budeme musieť čakať a uvidíme. Je to veľmi zaneprázdnený významný muž.“ Sarah nepovedala nič a mamička

ju zdvihla na ruky a tuho objala. „To nič, srdiečko. Vieš, čo urobíme? Vrátime sa naspäť do domu a prezlečíme sa. Potom si zbalíme jedlo a urobíme si pri potoku piknik. Chceš?“

Sarah prikývla a objala mamičku okolo krku. Pery sa jej triasli a usilovala sa neplakať. Keby plakala, mamička by uhádla, že načúvala, a potom by sa hnevala.

Mamička ju pevne držala a tvár si zaborila do Sarahiných vlasov. „Zvládneme to. Uvidíš, srdiečko. Zvládneme. Zvládneme.“

Alex sa nevrátil a mamička schudla a pobledla. Vstávala neskoro, a keď vstala, nechcela chodiť na dlhé prechádzky, ako predtým chodievala. Keď sa usmiala, oči jej nezasvietili. Cleo povedala, že potrebuje viac jesť. Cleo toho nahovorila veľa, bezstarostne, aj keď bola Sarah nablízku, aby to počula.

„Stále vám posielala peniaze, slečna Mae. To už voľačo je.“

„Nezáleží mi na peniazoch.“ Mamičke zvlhli oči. „Nikdy mi na nich nezáležalo.“

„Záležalo by vám, keby ste ich nemali.“

Sarah sa usilovala mamičku rozveseliť a nosila jej kytice kvetov. Našla pekné kamienky, umyla ich a dala jej ich ako darčeky. Mamička sa vždy usmiala a poďakovala jej, ale v očiach nemala iskru. Sarah spievala piesne, ktoré ju mamička naučila, smutné írské balady a niekoľko latinských omšových spevov.

„Mamička, prečo už nespievaš?“ spytovala sa Sarah, vyliezla k nej do postele a posadila bábiku na pokrčené prikrývky. „Budeš sa cítiť lepšie, keď si zaspievaš.“

Mama si pomaly rozčesávala dlhé plavé vlasy. „Nemám chuť spievať, miláčik. Mamička musí teraz o všeličom premýšľať.“

Sarah sa cítila čoraz sklúčenejšie. Za to všetko môže ona. Všetkému je na vine ona. Keby sa nebola narodila, mamička by bola šťastná. „Alex sa vráti, mamička?“

Mamička pozrela na ňu, ale Sarah to bolo jedno. Už ho nevolala ocko. Ublížil mamičke a ona je teraz kvôli nemu smutná. Odvtedy, ako odišiel, si ju mamička sotva všimala. Sarah dokonca počula, ako mamička hovorí Cleo, že láska nie je požehnanie, že je to prekliatie.

Sarah pozrela na mamičkinu tvár a zovrelo jej srdce. Vyzerala tak smutne. Myšlienkami bola zase kdesi ďaleko, ale Sarah vedela, že myslí *naňho*. Mamička chce, aby sa vrátil. V noci plakala, lebo nechodil. Zabárala si tvár do vankúša, ale Sarah aj tak počula jej vzlyky.

Hrýzla si peru, sklonila hlavu a zamyslene sa hrala s bábikou. „Čo keby som ochorela a zomrela, mamička?“

„Neochorieš,“ povedala mamička a pozrela na ňu. Usmievala sa. „Si primalá na smrť a zdravá.“

Sarah hľadela, ako si mamička rozčesáva vlasy. Splývali jej na pleciah ako snečné lúče. Mamička bola taká pekná. Ako ju môže Alex neľúbiť? „Ale keby som zomrela, mamička, vrátil by sa a zostal pri tebe?“

Mamička celkom znehybnela. Potom sa otočila a hľadela na Sarah a zdesený výraz v jej očiach dievčatko naľakal. Nemala to povedať. Teraz možno mamička uhádne, že počula, ako sa hádajú...

„Na to ani len nepomysli, Sarah.“

„Ale...“

„Nie! Už sa neopováž nikdy na niečo také spýtať. Rozumela si?!“

Mamička nikdy predtým nezvýšila hlas a Sarah cítila, ako sa jej trasie brada. „Áno, mamička.“

„Už nikdy,“ povedala mamička prívetivejšie. „Sľúb mi to. To s tebou nemá nič spoločné, Sarah.“ Mamička k nej vystrela ruky, pritiahla si ju do náručia a nežne ju hladkala. „Ľúbim ťa, Sarah. Tak veľmi ťa ľúbim. Ľúbim ťa nadovšetko a nad všetkých na celom šírom svete.“

Okrem neho, pomyslela si Sarah. Okrem Alexa Stafforda. Čo keby sa vrátil? Čo keby mamičku donútil, aby si vybrala? Čo by urobila potom?

Sarah sa s obavami tísila k mamičke a modlila sa, aby zostal tam, kde je.

Mamičku navštívil nejaký mladý muž.

Sarah sa pri kozube hrala s bábikou a sledovala mamičku, ako sa s ním zhovára. Do tohto domu chodieval iba pán Pennyrod, ktorý nosil drevo na kúrenie, a Bob. Bob mal rád Cleo. Pracoval na trhu

ako mäsiar a doberal si Cleo. Cleo sa na ňom smiala, ale Sarah sa nezdal veľmi smiešny. Nosieval zakrvavenú bielu zásteru.

Mladý muž dal mamičke list, ale neotvorila ho. Ponúkla mladíka čajom a on jej poďakoval. Potom už veľa nenahovoril, rozprával len o počasí a o tom, aké pekné kvety má mamička v záhrade. Povedal, že z mesta je to kus cesty. Mamička ho ponúkla keksami a celkom zabudla na dcéru.

Sarah vedela, že sa niečo stalo. Mamička sedela celkom vzpriamene a hovorila veľmi potichu. „Je to pekné dievčatko,“ povedal mladý muž a usmial sa na ňu. Sarah znovu v rozpakoch sklopila oči, pretože sa bála, že mamička ju pošle preč za to, že si ju mladík všimol.

„Áno, je pekná. Ďakujem.“

„Podobá sa na vás. Je pekná ako ranné zore.“

Mamička sa na ňu usmiala. „Sarah, mohla by si ísť von natrhať kvety na stôl.“

Sarah si vzala bábiku a bez odvrávania vyšla von. Chcela mamičke urobiť po vôli. Zobrala si z kuchyne zo zásuvky ostrý nôž a šla do záhrady. Mamička mala najradšej ruže. Sarah k nim pridala stračiu nôžku, červenú fialu, iskerník, margarétky, až mala slamený košík celkom plný.

Keď sa vrátila dnu, mladý muž tam už nebol. Otvorený list ležal mame na kolenách. Oči jej žiarili a líca ožili farbou. Usmievala sa, keď list zložila a strčila si ho do rukáva. Vstala, šla k Sarah, zdvihla ju na ruky a veselo s ňou zakrúžila. „Ďakujem ti za kvietky, zlatko.“ A pobožkala ju. Keď ju mamička postavila, Sarah položila košík na stôl.

„Ja kvety milujem,“ povedala mamička. „Však sú krásne? Tentoraz by si ich mohla upraviť ty. Ja si musím voľačo pohľadať v kuchyni. Och, Sarah, aký je dnes krásny, nádherný deň, však?“

Je to mizerný deň, pomyslela si Sarah, keď za ňou hľadela. Bolo jej až zle od strachu. Zložila zo stola veľkú vázu, vyniesla ju von a vyhodila zvädnuté kvety na kompost. Napumpovala čerstvú vodu a naliala ju do vázy. Keď ju niesla dnu a postavila zase na stôl, vyšplechlo jej na šaty. Nepoodlamovala stopky, ani nepoodtrhala lístky. Nezáležalo jej na tom, ako kvety vyzerajú. Vedela, že mama si to ani nevšimne.